

Tönköl József

Akárhol érsz hozzám

Akárhol érsz hozzám, itt a tél,
az udvarról, ahol sántaiskolát jártunk,
viszi a cserépdarabokat, de el nem hordja,

viszi a bál plakátjait, elveszett hazámat,
a gyöpön egy kisgyerek, én, vagy egy másik,
egyre növekvő éjszaka szítál a magasból,

bokám után gúnarak harapnak,
pásztorlányok nyújtják nyakuk, mint a vadludak,
rám ügyet se vetnek,

amit már nem tudok elmondani
a boszorkányszögekkel beírt öregasszonynak,
még elrendezi a maga dolgát az élőkkel,

csontos lábú vénemberrel, addig-ameddig,
fésülködik, nézi combjai cigányvirágát,
nézi magát rámás tükörben,

haja közé fűz nehézszagú pipitért,
maga köré fon zsályát, aranyesőt körüláll,
az ég ha felhős, végigtapogatja,

mintha márványkoponyát érintene,
néz arra, amerre a lába kószált,
akárhol érsz hozzám, a pokol utcájáról füstöl,

ami volt, korom, por, autóbusz, gyertya,
harangokat lesünk, szárnyakká válnak, röpkülnek,
röpködnek a behavazott nyírfák fölött,

ilyen a mi életünk, eddig tartott a nyár,
eddig ragyogott madármályva
a hegy pincéjének minden házfalán,

előbb a kútkerék hangja, amit te szeretsz,
aztán a csend dübörgése jászolban,
karikától karikáig,

le a haldokló, le a füstös falakig,
foghúsra fagyott számban forгатom,
nem fényes delek napsütését, a nappalt soha.